

doch van praktische erkenning van Gods normen in de VERGADERING VAN DE KERK.

En als dan een ambtsdrager verklaart, dat hij van plan is, „meerderen wakker te maken voor overgang“ naar een andere kerk, al was 't er ook een met de knapste theologen en theologoumena, dan is hij natuurlijk niet in staat, zijn ambt te bedienen naar den eisch. Hij heeft wel het volste recht, om „langs den kerkelijken weg“ te pleiten voor het ordelijk zoeken van gemeenschap met allen, die op den zelfden belijdenisbodem staan. Hij heeft ook het recht, te vragen, dat daar spoed mee gemaakt wordt, en dat het leggen van gemeenschapsbanden gebeuren zal, indien BEIDE partijen op rechte wijze reangeeren op wat in dezen Gods gebod is. Maar hij heeft geen recht, b.v. van de doopouders te helpen vragen, dat zij de leer, die in de kerk „alhier“ geleerd, voor de leer der zaligheid houden, of van allerlei menschen, zich aan de tucht van de kerk „alhier“ te onderwerpen, met behoud natuurlijk van de artikelen der confessie en der K.O., die daaraan de Schriftuurlijke grenzen stellen, en dan meteen aan dezelfde menschen te zeggen: op mijn eentje kom ik u al vast vertellen, dat ge eigenlijk „alhier“ niet wezen moet, en de tucht van de kerk „alhier“ zoo gauw mogelijk van u afschrijven moet. Hij moet de kudde vergaderen, en de vergaderde kudde helpen verenigen met een andere kudde, als hij op goeden grond constateert mag, dat ook die andere de wetten van den stal der schapen aanvaardt voor den stalbouw. Maar hij moet niet luk-raak een paar individuen probeeren over te hevelen; daarmee is noch de eene noch de andere kudde gebaat.

Zulke redeneringen miskennen alle den ernst van de zaak. We hebben vooropgeplaatst: indien WIJ de schuld zijn (door eigenwilligheid), dat een van God geboden hereeniging niet doorgaat, dan zullen WIJ het oordeel dragen. Precies hetzelfde geldt b.v. van de Chr. Geref. Kerken. Wie dus meent, dat zij in dezen alles allang goed doet, en alleen goed doet, die moet erheen, vrijmaking of geen vrijmaking. Maar wie nog niet weet, OF zij in dezen wil luisteren naar het gebod van God — met terzijdestelling van allerlei praktische moeilijkheden — die mag niet bij voorbaat doen alsof het daar OP HET PUNT VAN DEN WIL OM SAMEN TE KOMEN al in orde is. Ook niet het tegendeel, natuurlijk. Maar vooruitgrijnen is altijd onverstandig en ontrouw.

En dan moet men de menschen niet een individueel examen afnemen over de ware of valsche kerk. Zou men moeten examen nemen naar de meening van dr H. H. Kuyper uit de dagen na 1886, toen de Herv. kerk bij hem een valsche kerk heette, en de Chr. Geref. kerk een scheurkerk, of naar diens artikelen van later tijd, toen hij veranderd was? Zou men hen moeten examineren in de leeringen van prof. v. d. Schuit van vroeger, toen hij wel wist waar de ware kerk was, of van tegenwoordig, nu hij de Westminster Confessie aanhaalt op een wijze, die ik niet heelemaal begrip? Laat men van de menschen vragen te belijden wat in de Confessie staat, want dat is ons formulier van eenigheid. En vóór de kwestie van de nadere concretisering wordt afgehandeld, eerst eens vragen, wat er nu eigenlijk precies met de ware en de valsche vergadering bedoeld wordt. Dan komen ze voorloopig al handen te kort voor het vele werk. Want dan is elke vergadering, die aan de kenmerken der valsche kerk beantwoordt, voor mij te accepteren als valsche kerk, en wordt meteen de onbarmhartige conclusie, dat, indien ik zelf de vergaderingsnormen verander, ikzelf een valsche vergadering geworden ben.

Laat men de menschen ook niet lastig vallen met het argument: ja, maar „de prediking“. Ik wil niemand op het oogenblik lastig vallen met hinderlijk betoogen, zolang deputaten nog met elkander in relatie staan. Maar ik mag wel letten op wat in de kranten staat, tot in studentenbladen toe. Als ik zoo af en toe eens wat lees over „de prediking“ bij ons, en het synodocratische redenerinkje hoor doorsijpelen, dat wij aan het werk van den H. Geest te kort zouden doen, dan vraag ik me af, in welke wereld we leven. Toen de synode der Chr. Geref. Kerken samenkwam, was daar een predikant-synodelid, die net een beroep van een — gemakshalve zeggen we maar — kersteniaansche gemeente in den zak had. Hij heeft, na oververstaande de vergadering geïnterpelleerd te zijn, meteen maar bedankt; men vond ter synode, terecht, dat hij haring of kuit geven moest; en dat hij niet mocht doen als die aftredende diaken daarin Grootegast verklaarde te willen doen: in de bank van de ééne kerk zitten en de menschen opwekken, of zelfs maar in twijfel laten aangaande het punt van het al-of-niet-opwekken tot overgang naar een andere kerk. Dat is nummer één. Nummer twee is, dat ik ronduit zeg: de kersteniaansche gemeenten doen permanente kort aan het werk van den H. Geest. Die dominee, voorzoover ik van hem in de kranten allerlei wonderlijks lees, doet het óók. De kerk bijvoorbeeld is voor mij een wonder van den H. Geest, zijn school, zegt Ursinus. En bijvoorbeeld de Schrift, met haar tekst, haar tekst, is een wonder van den H. Geest. Wie dien „vergeestelijkt“, miskent het werk des Geestes in de letter. Hij doet te kort aan

het werk van den H. Geest. Als ik een beroep kreeg van een kersteniaansche gemeente (!) dan mogen ze gerust van mij vragen: is K. S. ook onder de miskeners van het werk van den H. Geest? Hetzelfde mogen ze doen, als ik het geloofs begrip verander (gelooven is de BELOFTE aannemen, d.w.z. den gescreven tekst, want een onvoorwaardelijke belofte aan de uitverkorenen bestaat niet, die heeft God nergens gegeven; en wie ervan spreekt, die miskent óók al weer het werk van den H. Geest.

Natuurlijk zijn dat maar enkele losse opmerkingen, die geen één kwestie uitputten. We hebben daar al zoo vaak over geschreven. Genoeg, ditmaal, om te waarschuwen tegen overhaasting, en tegen dwaze probleemstelling, en tegen verwarring van de geesten.

En laten de kranten niet op elk wisselwase afvliegen, maar eens bedenken dat er kwesties zijn, gewichtiger, en op andere manier op te lossen dan een wedstrijd Holland-België of zoo iets. Als ze zelfs daar scheidsrechters hebben, meneer, die verstand hebben van het spel, waarom mag dan in de kerk iedere amateur maar zeggen: een victorie, terwijl hij van heel de worsteling geen enkel detail wettelijk keurt?

K. S.

OPVOEDING EN ONDERWIJS

Grondslag en doel van de Chr. School, I

De heer T. M. Gilhuis, hoofd eener Chr. school, geeft in „Isolément en Apostolaat“ antwoord op de vraag of we moeten aansturen op de Chr. Staatsschool dan wel op de vrije Christelijke school. Hij is van meening, dat de eerste moet worden afgewezen en de laatste als de eenige oplossing van den schoolstrijd moet worden gezien.

Met dit antwoord ga ik gaarne accoord. Hoe zou een Staatsschool Christelijk kunnen zijn? Zou de Staat kunnen uitmaken wat Christelijk is? Zou de openbare onderwijzer dat „Chr. onderwijs“ moeten geven? En zouden alle Nederlandsche kinderen, althans alle kinderen uit de z.g. Protestantse gezinnen gedwongen moeten worden dit onderwijs te volgen? Hoe stelt men zich den gang van zaken toch voor! Met den heer Gilhuis ben ik van meening, dat de vrije Chr. School de eenig mogelijke oplossing is. En toch — hoeveel waardeering ik overigens heb voor de wijze, waarop hij de geschiedenis van den Schoolstrijd bespreekt en de leidende gedachten van Groen, Van der Brugghen, Hoedemaker, Lohman, Kuyper en Van Ruler weet op te sporen, toch kan ik zijn oplossing van de probleemstelling „Isolément en Apostolaat“ niet aanvaarden.

De heer G. meent, dat enerzijds vastgehouden moet worden aan de gedachte van het isolément, d.w.z. de school moet staan op het fundament der belijdenis, op het isolément der beginselen, maar aan den anderen kant meent hij, dat de school evenzeer een apostolische taak heeft: „men zal met een niets ontzienden hartstocht vanuit de bijz. school wegen dienen te zoeken om het volkskind te bereiken“ en één der middelen, die hij aanprijst is dit, dat christelijke onderwijzers, zoo ze een gunstige kans zien, het openbaar onderwijs gaan dienen, al zullen, praktisch gezien, groote moeilijkheden hun deel zijn.

Zie, dat kan ik met collega Gilhuis niet eens zijn. Christelijke onderwijzers mogen en kunnen het

Openbaar Onderwijs niet dienen, om de eenvoudige reden, dat een Christelijk onderwijzer, zodra hij de Openbare school binnen stapt, geen Chr. onderwijzer meer is. Hij mag zijn onderwijs niet beginnen met gebed, mag van den Christus niet spreken, gezien het feit, dat een onderwijzeres aan 'n Openbare school in Groningen, die uit den Kinderbijbel van Van der Hulst voorlas in haar klas en ook wel met haar leerlingen bad, deswege werd geschorst.

Wat voor goeds zou trouwens ook zoo'n man in de Openbare school kunnen doen! Zou hij door zijn persoon de kinderen tot een lichtend licht kunnen zijn? Zou hij hen door zijn goede voorbeeld kunnen leiden tot het Grootste Voorbeeld, Jezus Christus? Dat ontken ik ten stelligste. Wat toch is de kracht van een Christelijk onderwijzer? Het Woord, dat hij mag brengen. Dat is zijn eenig wapen. En dat wapen mag hij nu juist niet hanteeren in de Openbare school. Dacht de heer G., dat deze ontwapende man eenig goed zou kunnen doen? Zijn openbare collega's zullen hem verachten en hem verwijten, dat hij op hun school niet past. En de kinderen? Hoe zullen ze een onderwijzer respecteren, die hun het eenig noodige onthoudt, omdat hij zijn baan niet onveilig wil stellen?

Maar bovendien: is het waar, dat de Christelijke school een apostolische taak heeft? Waarom werden de eerste Christelijke scholen gesticht? Om ons volk te kerstenen? Ik geloof er niets van! De eerste Christelijke scholen werden gesticht omdat de ouders zich hun doopsbelofte weer bewust werden. Daarom konden ze niet berusten in het onderwijs van een Openbare school, die immers volgens de wetten van 1801 en 1806 onder het aanleeren van gepaste en nuttige kundigheden de verstandelijke vermogens der kinderen moest ontwikkelen en hen opleiden tot alle christelijke en maatschappelijke deugden, zulks evenwel met vermijding van alle leerstellige waarheid — een Evangelie zonder dogma — wat in de praktijk neerkwam op anti-Christelijk onderwijs.

Toen begrepen de ouders, dat hun kinderen dagelijks aan een geweldig geestelijk gevaar werden blootgesteld. En toen begon de schoolstrijd.

Of we dan geen taak hebben t.a.v. onze landgenooten, die van den dienst van God zijn vervreemd?

Ongetwijfeld, maar dan zoo:

De Kerk heeft het zuivere, onvervalsche Woord van God te prediken en wijst de leden op hun plicht, als staande in het ambt der geloovigen en gebonden aan de belofte bij den Doop afgelegd, zorg te dragen voor goed Christelijk onderwijs. De ouders hebben er op toe te zien, o.m. door middel van het Schoolbestuur, dat het onderwijs op de Chr. school werkelijk christelijk is. En als Kerk en School haar roeping vervullen, komt dit heel het volksleven ten goede.

Trouwe leden der Kerk laten hun landgenooten niet ongemoeid, maar oefenen hun profetisch ambt uit. Ze zaaien het Woord. En als dat uitgestrooide Woord ontkiemt bij de ouders, dan sturen ze hun kinderen vanzelf naar de Christelijke school. De ouders gewonnen beteekent: een gezin gered. Dat is m.i. de weg, om de kinderen te bereiken, die de Openbare school bevolken.

Dus eerst de ouders en dan komen de kinderen vanzelf.

Tegenwoordig ziet men het tegenovergestelde gebeuren.

Menschen, „die nergens aan doen“ sturen hun kinderen toch maar zonder bezwaar naar de Chr. school.

Moeten we ons daarover, zonder meer, verheugen of moet dit verschijnsel ons tot bezinning brengen?

Daarover een volgende keer. K. v. H.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Vriendschap met de wereld, vijandschap tegen God (Jac. 4: 4a) II, slot

5 Jan. 1949:

Het amerikaansche wekelijksche orgaan: The Christian Century schrijft over de politionele actie onder het opschrift: Indonesia, Toetssteen der Vrijheid.

Hierin wordt betoogd, dat door de actie de belofte van 7 Dec. 1942 gebroken is; dat aldus teruggekeerd wordt tot de wredeste periode van koloniale expansie door militaire verovering; dat in de kaart gespeeld wordt van het internationale Communisme; dat een doodelijke slag wordt toegebracht aan het geloof van alle aziaten; dat zelfbeschikking kan bereikt worden met democratische middelen; dat de wereldvrede in gevaar wordt gebracht; dat de Marshall-hulp voor deze militaire actie misbruikt wordt voor daden à la Hitler; dat zending welhaast onmogelijk gemaakt wordt; dat de Nederlanders vechten om het monopolie van den handel in Indië te behouden en dat de Indonesiërs vechten voor het recht om te handelen met wie zij willen; net als de Amerikanen in hun vrijheidsoorlog.

Verder wordt erin gezegd, dat ook de Marshallhulp aan Nederland maar stop gezet moet worden. De Veiligheidsraad moet geen wapenstilstand bevelen, maar terugtrekken der troepen. En de Nederlandsche regering moet maar plaats maken voor een andere, die de internationale verplichtingen beter respecteert.

Tenslotte wordt gewezen op het schrijven van de gen. synode der

Ned. Herv. Kerk op 22 Sept. 1948! Aanhalende de woorden, waarin deze synode zegt, dat een gewapende oplossing menschelijkerwijs voor kerk en zending zal leiden tot een onoverkomelijke en catastrofale verwijdering met de indonesische bevolking, wordt erop gewezen, dat dus ook in Nederland „het geweten van het christendom“ ontwaakte.

(The Christian Century is een orgaan, dat in handen is van leiders van den Federalen Raad van Kerken in Amerika. Het is uitgesproken modernistisch, socialistisch en pacifistisch).

7 Jan. 1949:

The Foreign Missions Conference of North America, samengekomen te Buck Hill Falls, Pennsylvania, neemt een resolutie aan betreffende de actie van de Nederlandsche regering.

Hierin wordt gezegd, dat een europeesche natie met democratische tradities en een groote toewijding aan het christelijk geloof door een plotselinge aanval van de indonesische Republiek en de in hechtenisneming van haar leiders, de letter en den geest van haar belijdenis dienaangaande EN de richtlijnen der Verenigde naties geschonden heeft. „Dit niet te rechtvaardigen toevlucht nemen tot de wapenen is een ontkenning van menschelijke broederschap en van het christelijke grondprincipe, dat mensen overal het recht hebben tot zelfbeschikking.

Dese d
uit, van
moet“.

Onrust.
Bovenc
stelprogr
Daaron

1. de
te prijze
nood in
deze hou
staan tus
het kolk

2. er
vaardig
a. ters
tot de p
de repub
dat ze h

b. aan
door de
verzoen
3. de
voorlopig
dit land
Vellighe

(Bij Th
rica zijn
Conferen
sche moe
gelle. Ze
nalen Ze
heeft en
met den

10 Jan

Het bl
ring doo
ging in

„Wij zij
van de m
publiek
in Neder
herdenke

(Het v
sis heeft
dr Henry
figuren u
Wereldra

10-15

De syn
schoten.

De syn
inzake de
meene
aan het
Raad van
worden m
waarteg
waarschu
gericht.

het st
getui
meende
Synode r
aan het
niet alle
volken v
weerslag
zending.

de Reg
een spoe
heid en
„Met ve
mogelijk
in het w
en royale
trouwen
(spati
geloof in
met de K
losser be
van de g
verklarin
maakt, z
stem te

Tevens
Wesseldij
ten term
den Fede
Council)
omtrent
de indon
algemeen

16 Jan

Op der
J. J. Vo
dracht d
socialist
houding
door een
brengen,
te doen.
Op dez

de eenvoudige
zoodra hij de
r. onderwijzer
beginnen met
en, gezien het
bare school in
Van der Hulst
aar leerlingen

o'n man in de
door zijn per-
kunnen zijn?
kunnen leiden
us? Dat ont-
racht van een
hij mag bren-
vopen mag hij
school. Dacht
enig goed zou
allen hem ver-
school niet
en onderwijzer
onthoudt, om-
17.

le Christelijke
arom werden
Om ons volk
eerste Chris-
le ouders zich
Daarom kon-
van een Open-
kten van 1801
te en nuttige
ns der kinde-
tot alle Chris-
tums evenwel
arheid — een
practijk neer-

inderen dage-
werden bloot-
ze landgenoo-
vreemd?

lschte Woord
p hun plicht,
en gebonden
org te dragen
ers hebben er
Schoolbestuur,
kelijk christe-
ding vervullen,

igenooten niet
ich ambt uit.
rooide Woord
hun kinderen
uders gewon-
t is m.i. de
de Openbare

kinderen van-
rgestelde ge-
uren hun kin-
Chr. school.
er, verheugen
ig brengen?
K. v. H.

NGELISATIE

II, slot

p t. 1948!
nede zegt, dat
rjs voor kerk
komenlijke en
esische bevol-
in Nederland
waakte.

t, dat in han-
aad van Ker-
modernistisch,

North Ame-
Pennsylvania,
actie van de

che natie met
oewijding aan
gen aanval op
chtenisneming
est van haar
nen der Ver-
niet te recht-
en is een ont-
van het Chris-
het recht

Deze daden hebben reeds de afkeuring, publiek ge-
uit, van vele christelijke leiders in Nederland ont-
moet".

Onrust is er verder onder vele aziatische politici.
Bovendien wordt de hulp van het Europeesche her-
stelprogramma verkeerd gebruikt.

Daarom besluit de conferentie:

1. de regering der Verenigde Staten van Amerika
te prijzen voor haar aangenomen houding t.a.v. de
nood in Indië en haar aan te sporen standvastig bij
deze houding te blijven, zelfs al zou zij alleen moeten
staan tussen de grootmachten in haar afwijzing van
het kolonialisme in Indonesië;

2. er op aan te dringen, dat de regering haar afge-
vaardigde in de Veiligheidsraad opdracht geve:

a. terugtrekking van het Nederlandse leger te eisen
tot de positie van 19 Dec. 1948 en de vrijlating van
de republikeinse leiders zonder enig voorbehoud, zo-
dat ze hun land weer kunnen besturen;

b. aan te dringen op hernieuwde onderhandelingen
door de Commissie voor Goede Diensten, totdat een
verzoening tot stand gekomen zij;

3. de regering der Verenigde Staten op te roepen
voorlopig hulp aan Nederland stop te zetten, totdat
dit land volledig zich schikt naar alle eisen, door de
Veiligheidsraad gesteld.

(Bij The Foreign Mission Conference of North Ame-
rica zijn 102 zendingscorporaties aangesloten. Deze
Conferentie vormt de belichaming van de amerikaan-
sche modernistische zending met haar sociaal Evan-
gelie. Ze is uiteraard aangesloten bij den Internatio-
nalen Zendingsraad, waarin zij een belangrijke stem
heeft en zij werkt op verschillende punten nauw samen
met den Wereldraad.)

10 Jan. 1949:

Het blad: Christianity and Crisis geeft een verklar-
ing door van de Indonesische Christelijke Vereen-
iging in Nederland, waarin uitgesproken wordt:

"Wij zijn aangedaan door het verschrikkelijke nieuws
van de Nederlandse aanval tegen de Indonesische Re-
publiek op het moment, dat Indonesische Christenen
in Nederland met hun Mohammedaanse medeburgers
herdenken de geboorte van den Prins des Vredes".

(Het veertiendaagsch orgaan Christianity and Cri-
sis heeft als redacteuren o.a. dr Reinhold Niebuhr,
dr Henry van Dusen, dr John A. Mackay, bekende
figuren uit den Internationalen Zendingsraad en den
Wereldraad.)

10-15 Jan. 1949:

De synode der Ned. Herv. Kerk vergadert te Woud-
schoten.

De synode besluit een verklaring te publiceren
inzake de Indonesische kwestie. Deze wordt met alge-
meene stemmen aangenomen. Er wordt in herinnerd
aan het schrijven van 22 Sept. 1948, gericht aan den
Raad van Ministers. Gezegd wordt, dat gerekend moet
worden met de mogelijkheid, dat de geestelijke schade,
waartegen in bewust herderlijk schrijven werd ge-
waarschuwd door het gewelddadig optreden is aan-
gericht. Ook nu nog neemt de synode
het standpunt in, dat haar tot dit
getuigenis leidde. Maar de regering
meende dezen weg te moeten gaan. „Het vervult de
Synode met zorg, dat door de militaire actie een slag
aan het wederzijds vertrouwen is toegebracht, welke
niet alleen in de toekomstige verhouding tussen de
volken van Nederland en Indonesië, maar ook zijn
weerslag zal doen gevoelen in het werk van kerk en
zending." „Intussen wenst de Kerk de verklaring van
de Regering volkomen ernstig op te nemen, dat zij
een spoedige verwezenlijking van de staatkundige vrij-
heid en zelfstandigheid van Indonesië zal nastreven."
„Met verzaking van het eigenbelang moet alles wat
mogelijk is door het Nederlandse volk en zijn Regering
in het werk worden gesteld om, door een onverkorte
en royale vervulling van de gegeven belofte, het ver-
trouwen bij de Indonesiërs, ook in de Republiek
(spatiëring van ons, v. d. W.), te herstellen. In het
geloof in onze Heer Jezus Christus weten wij ons één
met de Kerken in Indonesië, die dezelfde Heer en Ver-
losser belijden." „Wanneer onverhoopt de Regering
van de gedragslijn zou afwijken, die zij in meerdere
verklaringen der laatste weken tot de hare heeft ge-
maakt, zullen wij als Kerk ons geroepen weten, onze
stem te verheffen."

Tevens besluit de synode haar praeses ds H. J. F.
Wesseldijk en haar scriba dr E. Emmen op zeer korten
termijn af te vaardigen naar de vergadering van
den Federalen Raad van Kerken in Amerika (Federal
Council) om de Amerikaanse kerken voor te lichten
omtrent de houding der Ned. Herv. Kerk tegenover
de Indonesische kwestie. Ook dit besluit wordt met
algemeene stemmen genomen.

16 Jan. 1949:

Op den morgen van dezen Zondag vertrekt de heer
J. J. Vorrink, voorzitter van de P. v. d. A., in op-
dracht der regering naar Oslo om de leiders der
socialisten in Noorwegen in te lichten over de
houding van de P. v. d. A. Wanneer de heer Vorrink
door een vliegtuigongeluk zijn missie niet kan vol-
brengen, draagt de regering de heer Kleyn op, dit
te doen.

Op dezen zelfden Zondagmorgen vertrekken ook de

president en de secretaris van de synode der Ned.
Herv. Kerk naar Amerika, om tijdig aanwezig te kun-
nen zijn bij de vergadering van den Federalen Raad
van Amerika.

(Uit den Federalen Raad is de Wereldraad
ontstaan. Thans is de Federale Raad de ameri-
kaansche afdeling daarvan. 27 kerken zijn erbij aan-
gesloten met in totaal bijna 26 miljoen leden. Bij de
aangesloten kerken behoren ook de Russisch Ortho-
doxe Kerk in Noord-Amerika en andere Oostersch
Orthodoxe kerken. De Federale Raad, die in nauw
verband staat met The Missions Conference of North
America, dient niet verward te worden met den Ame-
rikaanschen Raad van Christelijke Kerken, een bijbel-
getrouwe tegenraad.)

18 Jan. 1949:

Op voorstel van zijn uitvoerend college schaaft de
Federale Raad in vergadering te Washington bijeen
zich achter de verklaring der synode van de Ned.
Herv. Kerk inzake Indonesië van 14 Jan. 1949.

"Wij delen de mening van de Generale Synode in-
zake de verkeerde uitwerking van de jongste militaire
maatregelen op het wederzijds vertrouwen tussen het
volk van Indonesië en Nederland. Zulk vertrouwen
is vereist voor heilzame relaties tussen deze naties en
voor de vrede, in het bijzonder in Azië, maar ook in
de gehele wereld."

De Raad, op een spoedige oplossing hopen, dringt
er op aan, dat de bijstand van de Verenigde Naties
aanvaard wordt door de beide partijen.

Bisschop G. Bromley Oxnam van New York wordt
herbenoemd tot voorzitter van het comité, dat in
dezen de Raad van advies dienen moet.

(Tegenwoordig is nogal bekend de uitdrukking van
dezen laatste genoemden persoon, dat de God, zooals
het Oude Testament Hem teekent in Zijn wraak, terecht
een dirty bully, vuile bullebak, genoemd kan worden.

PSALM 74 : 4, 10

(Vertaling N. B. G.)

Hoe hebben haters in uw huis gebruld,
zij wilden uw vergaderplaats verbreken,
zij stelden daar hun heerschappij *) een teeken,
de voorhof was van 't krijgsgedruisch vervuld.

Toch is mijn God mijn Koning van oudsher,
die midden op de aard' verlossing werkte.
Hij sloeg den Farao en al zijn sterkte.
Waarom dan, HEERE, blijft Gij mij zoo ver?

ADRIAAN VAN BOVEN.

*) c.q. „hun afgod tot..."

Doeh er is meer over hem op te merken. Hij was jaren
president van den Federalen Raad. Met o.a. ds Marc
Boegner is hij thans een der 6 presidenten van den
Wereldraad. Hij is ook voorzitter van een raad voor
vriendschap tusschen Amerika en Rusland. Men zie
voorts wat Getrouw van Dec. 1948 en Jan. 1949 over
hem publiceerde.)

21 Jan. 1949:

De Vereenigde Staten, China, Cuba
en Noorwegen dienen een resolutie in den Veilig-
heidsraad in. Hierin wordt geëist de instelling van
een federale interim-regering per 15 Maart 1949, het
houden van verkiezingen per 1 Oct. 1949 en de onaf-
hankelijk-verklaring der Vereenigde Staten van Indo-
nesië op 1 Juli 1950.

Voorts: onmiddellijk staken van het vuren, vrij-
lating van alle politieke gevangenen, uitbreiding van
ledental en bevoegdheid der Commissie voor Goede
Diensten.

29 Jan. 1949:

Deze resolutie door den Veiligheidsraad aanvaard.

8 Febr. 1949:

In de Nederlandse pers circuleert een bericht,
waarin gemeld wordt, dat ds Wesseldijk en dr Emmen
zeer veel begrip en medewerking in Amerika onder-
vonden. Volgens dit bericht zou door deze beide afge-
vaardigden medegedeeld zijn in Amerika, dat de
generale synode der Ned. Herv. Kerk juist geheel
achter de ned. regering staat. Hierdoor kwam het,
dat de Federale Raad een motie aannam, „die van
veel meer begrip getuigde" dan die van de Foreign
Missions Conference.

De ondervonden goodwill werd mede geweten, vol-
gens dit bericht, aan de Assemblée van den Wereld-
raad te Amsterdam.

De Nederlandse ambassadeur te Washington ont-
ving de beide afgevaardigden. Op verzoek van ver-
schillende leidinggevende figuren uit de amerikaan-
sche kerken werd besloten, dat dr Emmen nog eenige
weken in Amerika zou blijven.

En vele valsche profeten zullen
opstaan en velen zullen zij ver-
leiden (Matth. 24:11).

Wij zien dit nu al klaarder vervuld worden. Profe-
ten in de kerk, die met den stroom der wereld mee,
voor de revolutie kiezen en oproepen de teekenen der
tijden wel te onderscheiden, de teekenen van het oos-
tersch nationalisme. Ach, het zijn de teekenen van het
beest! Wee de kerk, die zending, die „begrip" toont.
Wee de kerk, die afhoereert, die rijden gaat op het
beest, die toegeeft om nog wat te winnen. Ik zal vrien-
schap stellen tusschen de kerk en mijn zaad, zegt de
oude slang.

En omdat de wetsverachting toe-
neemt, zal de liefde van de mees-
ten verkillen (Matth. 24:12).

Velen zien wel, dat het mis gaat. Ze schrikken nog
wel van den gruwel der verwoesting, die de oecume-
nische beweging aanricht, ze voelen zich niet thuis
bij een spreken dat enkel gebaseerd is op de broeder-
schap van alle menschen en Gods vaderschap voor
allen. Maar ze begonnen compromissen te sluiten, en
hun werken volgen hen na, en hun kinderen. En de
antichrist gebruikt gaarne hun aller machteloosheid.

Maar wie volhardt tot het einde,
die zal behouden worden (Matth. 24
vs 13).

De revolutionaire staten en de valsche kerken slui-
ten hun concordaten. De oecumenische boycot komt
al dreigender nader. Maar wie zijn liefde laat verkillen
volhardt niet.

En daarom roepen wij allen, die volharden willen naar
Gods Woord op, te bréken met het steunen van de
valsche profetie en de valsche kerkelijke eenheidsbe-
wegingen. Heusch niet alleen, omdat we nu eens in-
zake Indië de rampzalige gevolgen zien van den groo-
ten invloed der oecumenische grootmachten op de
wereldpolitiek. Deze gevolgen waren te wachten.

Maar niet om de gevolgen, maar om het gebód sul-
len we hebben te volharden, wij en onze kinderen.

Leden der Ned. Herv. Kerk, leden der Gereformeerde
Kerken, wier synode te Eindhoven vergaderde, gij
allen, die besef te staan in het ambt van gezalfden
christen onder de wijde hemelkoepel van den oordee-
lenden God, wandelt waardig der roeping met welke
gij geroepen zijt!

De toeneming van het verkeer en de internationale
samenwerking doen al meer den wereldstaat en de
afvallige wereldkerk groeien. Gij hebt de dure taak
om geen smakeloos zout te zijn, want dat wordt door
den wereldstaat vertreden, maar om de volhardende
liefde te betoonen, die enkel het zuivere Woord vast
houdt. Niets meer. En niets minder. Wie toegeeft om
„de omstandigheden" valt af. En valt. O, laat u be-
houden uit dit verkeerd geslacht. Laat mede door uw
vasthouden aan de belijdenis de kerk gered worden
van het oordeel. Ik zal vijandschap zetten, spreekt de
Heere. Onderwerpt u aan Hem en biedt wederstand
aan den duivel en zijn organen. Wie een
vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vij-
and Gods.

En dit evangelie des Koninkrijks
zal in de gehele wereld gepredikt
worden toteen getuigenis van alle
volken, en dan zal het einde komen
(Matth. 24:14).

Dit zuivere evangelie, waarbij de ware kerk vol-
hardt, zal een getuigenis zijn voor de volken; een
aanklacht tégen het nationalisme en den revo-
lutie-geest der volken, een vrijspreek voor die
geslachten, die zich bekeeren en laten reformeeren.
Mede doordat de Heere zijn kerk bewaart voor inscha-
keling in oecumenische bouwsels kan het Woord klin-
ken ook in de zending. En blijft Zijn gemeente steeds
ondanks vervolging in stand. Beschermd dóór de ware
profetie tegen afhoereeren.

En dan komt het einde. Voor wereldstaat en we-
reldkerk. De eerste, het beest, heeft dan al de valsche
kerk van haar luister beroofd en berooid gemaakt.
Babel stort ineen. Zij, die zich vermengden met hen,
die naar verandering stonden, worden ontuchtend en
ontgoucheld. De betovering wijkt. Alle politiek ge-
knoei en alle kerkelijk hiërarchisch en oecumenisch
gesjacher is dan ten einde. De hoer rijdt niet meer op
het beest. Maar de ruiter op het witte paard laat zien
hoe sterk de macht van het Woord Gods is!

Dan is ook de kerk voleind, vergaderd. Haar zake,
eertijds verdoemd, zal bekend worden de zake van den
Zoon Gods te zijn; zij ontvangt voor haar volharding
het genade-loon.

Daarom is er geen verschillende keuze. En ook geen
oecumenische „kwestie". Evacueert uit Babel! Welke
gemeenschappelijke grondslag heeft de tempel Gods
met de revolutionaire afgoden? Gaat weg uit
hun midden en scheidt u af, spreekt de Heere, en Ik
zal u aannemen.

Daar wij nu deze beloften bezit-
ten, geliefden, laten wij ons reinigen van ALLE bezoedeling des vlees-
ches en des geestes, en zoo onze
heiligheid volmaken in de vreeze
Gods! (1 Cor. 6:14-7:1).

Sneek, Febr. 1949.

C. v. d. WAAL.